

มารยาทของชาวอินโดนีเซีย ตอนที่ ๑

โดยทั่วไปมารยาทในสังคมอินโดนีเซีย ๑ ครั้ง ก็ไม่ต่างกับมารยาทสากลทั่วไป เช่น เรื่องการ ทักทาย เรื่องการปฏิบัติตนเวลาสนทนากับ ผู้ใหญ่มารยาทเวลากินอาหาร การแต่งกาย การ พุดจาให้ถูกตามกาลเทศะในการคบหาสมาคม ในสังคมอินโดนีเซียจะต้องมีสิ่งทีเรียกว่า **sungkan** ซุงกัน แปลว่า เกรงใจ ความเกรงใจ นี่เป็นสิ่งที่สามารถเป็นกรอบในการแสดงกิริยา ส่วนคำว่า “มารยาท” ในภาษาอินโดนีเซียคือ **tatakrama** ตาตา กรา มา

ในการทักทายจะจับมือกันข้างเดียว ลักษณะเหมือนการ **shakehand** ของชาวตะวันตกหรือสองข้างคือมือสองข้างของคนทั้งสองจะ สลับกันแล้วจะนำมือข้างนั้นมาแตะหน้าอกตัว เองเบา ๆ หากเป็นการรู้จักกันครั้งแรกปกติแล้ว จะจับมือกันพร้อมบอกชื่อตัวเองตอนที่กำลังจับ มือกันกับอีกฝ่ายเพื่อเป็นการแนะนำตัวไปด้วย ส่วนการทักทายอีกแบบนอกจากจับมือกันคือก้ม หัวเล็กน้อยและยิ้มให้กันนอกจากนี้ยังมีกร ทักทายซึ่งมักใช้ระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิงโดยจับ มือพร้อมกับแนบแก้มสลับข้างกันชาวชัชชังละ

เมื่อเด็กพบผู้ใหญ่หรือผู้น้อยพบกับ ผู้ใหญ่หรือลูกศิษย์พบอาจารย์ก็ต้องทำความ เคารพแบบผู้น้อยต่อผู้ใหญ่ นั่นคือการจับมือ ผู้ใหญ่แล้วก้มหัวลงพร้อมกับเอาหลังมือขวา ผู้ใหญ่คนนั้นมาแตะที่จมูกหรือแก้มตัวเอง เรียกกิริยาแบบนี้ว่า **salim** ซาลิม มารยาทใน การรับของหรือให้ของควรจะใช้มือขวาถึงแม้ว่า ตนจะถนัดซ้ายก็ตามหากว่ามือขวาไม่ว่างและ จำเป็นจะต้องใช้มือซ้ายก็ต้องกล่าวขอโทษที่ใช้ มือซ้าย

ในการใช้นิ้วมือ นิ้วที่ควรใช้ในการชี้โดย เฉพาะเวลาอยู่กับผู้ใหญ่คือนิ้วโป้ง ไม่ว่าจะการ ชี้ให้ดูหรือชี้บอกทาง ส่วนนิ้วอื่นไม่มีอะไรที่จะ ต้องเลียง เช่น นิ้วกลางซึ่งสำหรับสังคมตะวัน ตกมีความหมายไม่ดีแต่สำหรับคนอินโดนีเซีย ไม่ได้ถือว่าเป็นนิ้วที่มีความหมายไม่ดี

มารยาทของชาวอินโดนีเซียยังมีต่อ คราวหน้า.

สำหรับสุฮาร์โย เอียบ
ชลธิชา สุดมยุ สรุป